

Súd: Správny súd v Košiciach
Spisová značka: 17Saz/1/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0925100198
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 04. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Dorič, PhD.
ECLI: ECLI:SK:SpSKE:2025:0925100198.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Košiciach, sudcom JUDr. Pavlom Doričom, PhD., v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: Tadžická republika, bez cestovného dokladu, s povolením na trvalý pobyt na Ukrajine na adrese: C. C. D. XX, B., toho času: Útvar policajného zaistenia pre cudzincov E., F. XX, XXX XX E., E. G., právne zastúpený: JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou, so sídlom Štúrova 20, 040 01 Košice, proti žalovanému: Útvar policajného zaistenia pre cudzincov E., F. XX, XXX XX E., v konaní o správnej žalobe o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-SE5-15-009/2025-ZC zo dňa 17.03.2025 vo veci zaistenia, takto

rozhodol:

- Žalobu z a m i e t a.
- Účastníkom konania n e p r i z n á v a právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

I. Administratívne konanie

1. Žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-SE5-15-009/2025-ZC zo dňa 17.03.2025 (ďalej aj „rozhodnutie o zaistení“) rozhodol podľa § 88a ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom a účinnom znení (ďalej aj „zákon o pobyte cudzincov“) o zaistení žalobcu ako žiadateľa o udelenie azylu, lebo je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku. Podľa § 88a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov žalovaný stanovil dĺžku doby zaistenia najviac do 19.09.2025. Podľa § 88a ods. 3 s poukázaním na §88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov je žalobca umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov E..

2. Žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že dňa 19.12.2024 sa žalobca dostavil na správny orgán s úmyslom požiadať o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Následne žalovaný zosumarizoval doterajšie skutkové zistenia týkajúce sa žalobcu pričom zistil z informačného systému, že v prípade žalobcu sa jedná o druhú žiadosť o udelenie azylu na území Slovenskej republiky, pričom prvýkrát prejavil vôľu o udelenie azylu dňa 04.05.2022 počas jeho umiestnenia v ústave na výkon väzby a ústav na výkon trestu odňatia slobody v Košiciach. Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky bolo právoplatne ukončené dňa 02.01.2023 tak, že žalobcovi azyl udelený nebol a nebola mu poskytnutá doplnková ochrana. Rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.01.2024 bol žalobca prepustený z vydávacej väzby. V ten istý deň bol následne predvedený na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Košice v súvislosti s konaním o administratívnom vyhostení. Po predvedení bolo zistené, že žalobca má udelený trvalý pobyt na území Ukrajiny a po zistení tejto skutočnosti žalobca požiadal o dočasné útočisko na území Slovenskej republiky, ktoré mu bolo udelené a toho istého dňa bol účastníkom konania prepustený z predvedenia. Žalobca nasledujúci deň odišiel z územia Slovenskej republiky do Nemeckej spolkovej republiky kde sa zdržiaval až do 20. marca 2024, kedy bol v zmysle Dublinského dohovoru transferovaný späť na územie Slovenskej republiky.

V ten istý deň Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Košice – letisko, rozhodlo o zaistení žalobcu podľa § 88 ods. 1 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia a začalo konanie vo veci administratívneho vyhostenia žalobcu. Podľa § 82 ods. 3 písm. a) Zákona o pobyte cudzincov bol žalobcovi uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na území všetkých členských štátov na dobu desiatich rokov. Medzičasom bolo žalobcovi rozhodnutím migračného úradu zrušené dočasné útočisko a dňa 18.07.2024 bolo Oddelením hraničnej kontroly Policajného zboru Košice - letisko žalobcovi predĺžené zaistenie o dva mesiace a dňa 18.09.2024 bolo rozhodnutím žalobcovi predĺžené zaistenie o šesť mesiacov do 20. marca 2025. Dňa 19.12.2024 bolo zaistenie žalobcu ukončené, v ten istý deň sa dostavil na správny orgán s úmyslom požiadať o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Dňa 20.12.2024 vydalo Oddelenie azylu PZ Humenné Rozhodnutie o zaistení Čp.: PPZ- HCP-PO12-22-008/2024-AV podľa § 88a ods. 1. písm. b) zákona o pobyte cudzincov na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku, kde bola stanovená dĺžka doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný najviac do 19.04.2025. Dňa 20.12.2024 bol žalobca na základe Rozhodnutia o zaistení Čp.: PPZ-HCP-POI 2-22-008/2024-AV vydaného Oddelením azylu PZ Humenné umiestnený do Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce. Dňa 17.03.2025 bola na Oddelenie azylu PZ Humenné doručená informácia z Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky o tom, že Najvyšší správny súd SR zamietol kasačnú sťažnosť podanú Oddelením azylu PZ Humenné voči rozsudku Správneho súdu v Košiciach a nariadil bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia. Na základe uvedeného Oddelenia azylu PZ Humenné vydalo príkaz na prepustenie žalobcu zo zaistenia a zároveň podľa § 88a ods. 3 zákona o pobyte cudzincov s poukazaním na § 88 ods. 12 zákona o pobyte cudzincov písomne požiadalo UPZC Sečovce, aby účastníkovi konania vydal rozhodnutie o zaistení, pretože existuje iný dôvod na jeho zaistenie a to na zaistenie podľa § 88a ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov.

3. Žalovaný následne poukázal na to, že svoju žiadosť Oddelenie azylu PZ Humenné odôvodnilo tým, že dňa 14.03.2025 sa riaditeľ Oddelenia azylu PZ Humenné oboznámil s písomnosťou stupňa utajenia „ Vyhradené“. Obsahom predmetnej písomnosti sú skutočnosti, ktoré zakladajú dôvod na postup v zmysle ustanovenia §88a ods. 1 písm d) zákona o pobyte cudzincov, ak je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku ako aj tým, že dňa 19. februára 2025 bola z Národnej ústredne SIRENE na Oddelenie azylu PZ Humenné doručená informácia č.p.: PPZ-MPS-NUS-493960/2022-AUG, že k uvedenému dňu sú k žalobcovi evidované nasledujúce aktuálne záznamy :

- Francúzsky záznam - podľa čl. 24 Nariadenia 2018/1861 o SIS (zákaz vstupu a pobytu) vytvorený dňa 25.04.2022 Policajnou prefektúrou Paríž, platný do 25.04.2062 z dôvodu napojenia osoby na radikálne islamské hnutie a hrozby pre verejnú bezpečnosť s dôležitou poznámkou "násilný".

- Slovenský záznam - podľa čl. 3 Nariadenia 2018/1860 o SIS (návrátové rozhodnutie doprevádzané zákazom vstupu na dobu 10 rokov) vytvorený dňa 19.12.2024 na základe Rozhodnutia o administratívnom vyhostení vydaného Oddelením hraničnej kontroly PZ Košice - letisko, č.p.: PPZ-HCP-P09-3-015/2024-AV. Pre bližšie informácie Vám odporúčame obrátiť sa priamo na príslušný slovenský orgán (OHK PZ Košice - letisko).

4. Taktiež žalovaný uviedol, že eviduje neaktívny záznam - podľa čl. 24 Nariadenia 2018/1861 o SIS (zákaz vstupu a pobytu) vytvorený dňa 28.09.2018, ktorý bol vydaný na základe červeného obežníka Interpol, zaslaného národnou centrálou v Dušanbe, Federálnemu úradu kriminálnej polície v Nemecku (BKA) v auguste 2018, ktorý bol preposlaný na Federálne riaditeľstvo polície (Bundespolizeipräsidium). Ako dôsledok hrozby popísanej v predmetnom obežníku, menovaný bol vložený do nemeckých informačných systémov polície INPOL/SIS na obdobie troch rokov. Pri lustrácii vykonanej v UPZC Sečovce dňa 19.12.2024 mal žalobca v schengenskom informačnom systéme uvedenú iba dôležitú poznámku v zázname Francúzskej republiky, že je násilný a je potrebné kontaktovať NÚ Sirene.

5. Žalovaný tak vyhodnotil účelnosť zaistenia žalobcu podľa § 88a ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov s poukazaním na uvedené a predovšetkým na francúzsky záznam doručený z NÚ Sirene je možné dôvodne predpokladať, že žalobca predstavuje hrozbu pre verejnú bezpečnosť, je násilný a môže ohroziť alebo porušiť základné práva a slobody. Na základe uvedených skutočností je podľa žalovaného v prípade žalobcu dôvod na postup podľa ustanovenia § 88a ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, teda zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku.

6. Následne sa žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia zameril na odôvodnenie stanovenej dĺžky doby zaistenia, ktorú stanovil na dobu štyroch mesiacov a to do dňa 19.09.2025. Uviedol, že pri posudzovaní doby zaistenia zariadenie vychádzalo zo skutočností, že účastník konania predstavuje bezpečnostné riziko a predstavuje hrozbu pre bezpečnosť štátu respektíve pre verejný poriadok. Celkový čas zaistenia žiadateľa o udelenie azylu podľa ods. 1 písm. a), b), c) alebo písm. e) nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Celkový čas zaistenia žiadateľa o udelenie azylu podľa ods. 1 písm. d) nesmie presiahnuť čas zaistenia podľa § 88 ods. 4. zákona o pobyte cudzincov. Podľa §88 ods.4 zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení. K dobe zaistenia ďalej uviedol, že podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov je policajný útvar povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia. V tejto súvislosti žalovaný uviedol, že počas doby zaistenia bude priebežne získavať informácie od príslušných orgánov, akým je napríklad RHCP Prešov, kde je utajovaná informácia uložená, či tento účel trvá. Ak zariadenie obdrží informáciu, že účel zaistenia pominul, tak doba zaistenia uvedená vo výrokovej časti uplatnená nebude a účastníka konania zo zaistenia prepustí.

7. V závere odôvodnenia rozhodnutia žalovaný uviedol, že zariadenie sa zaoberalo aj predmetným ustanovením § 89 ods. 1 písm. a), b) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar, ktorý koná vo veci zaistenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť hlásenia pobytu alebo zložiť peňažnú záruku, a dospelo k záveru, že napriek skutočnosti, že účastník konania ako žiadateľ o udelenie azylu na území Slovenskej republiky má ubytovanie a všetky ďalšie potreby vrátane voľného pohybu zabezpečené v azylovom zariadení, účastníkovi konania nemôže uložiť povinnosť hlásenia pobytu resp. zložiť peňažnú záruku v zmysle citovaného ustanovenia, nakoľko má za to, že pri uložení takejto povinnosti by mohlo dôjsť k ohrozovaniu bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku.

II. Správna žaloba

8. Žalobca sa podanou žalobou zo dňa 25.03.2025, doručenou Správnomu súdu v Košiciach dňa 01.04.2024 domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-SE5-15-009/2025-ZC zo dňa 17.03.2025, ktorým žalovaný zaistil žalobcu podľa § 88a ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom a účinnom znení (ďalej aj „zákon o pobyte cudzincov“) o zaistení žalobcu ako žiadateľa o udelenie azylu, lebo je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku. Podľa § 88a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov žalovaný stanovil dĺžku doby zaistenia najviac do 19.09.2025. Podľa § 88a ods. 3 s poukázaním na §88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov je žalobca umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov E..

9. V žalobe žalobca namietal, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 191 ods. 1 písm. c) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj „SSP“) a že skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia je v rozpore s administratívnym spisom alebo s ňou nemá oporu (§ 191 ods. 1 písm. f) SSP). Poukázal na to, že predmetné rozhodnutie žalovaného je rozhodnutím o jeho zaistení po tom, čo predošlé dve rozhodnutia o zaistení boli rozhodnutím súdov preskúmavajúcich na základe správnych žalôb podaných žalobcom zákonnosť rozhodnutí o zaistení žalobcu zrušené, a žalobca bol na základe príkazu súdov (Správneho súdu v Košiciach a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky) prepustený zo zaistenia.

10. Žalobca v správnej žalobe poukázal na to, že ako vyplýva zo správnej žaloby, po tom čo bol žalobca prepustený zo zaistenia dňa 19.12.2024, nebol jeho pobyt na území Slovenskej republiky nijako obmedzený, a nebol ani podrobený obmedzeniam (napríklad vo forme povinnosti hlásiť svoj pobyt akémukoľvek orgánu verejnej moci). Je teda zrejme, že pokiaľ by sa žalobca v ten istý deň

neustanovil do záchytného tábora v Humennom, a nepožiadaval o udelenie azylu, jeho pobyt na území Slovenskej republiky nebol nijako (z hľadiska zákonných prostriedkov) monitorovaný, ani regulovaný. Žalobca uviedol, že predpokladom zákonnosti rozhodnutia o zaistení v kontexte s právom na osobnú slobodu je, že obmedzenie osobnej slobody je nevyhnutné, aby bolo preukázané, že bez zaistenia žalobcu je ohrozený účel sledovaný jeho zaistením a je nesporné, že táto základná podmienka zaistenia žalobcu nebola splnená.

11. Žalobca mal ďalej za to, že z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že naplnenie dôvodu zaistenia uvedeného v ust. § 88a ods. 1 písm. d) zák. č. 404/2011 Z. z., vo vzťahu k žalobcovi, sú vedené dva záznamy v schengenskom informačnom systéme, a to francúzsky záznam vytvorený dňa 25. apríla 2022 z dôvodu napojenia osoby (žalobcu) na radikálne islamské hnutie a hrozby pre verejnú bezpečnosť s dôležitou poznámkou „násilný“, a slovenský záznam o administratívnom vyhostení žalobcu, zároveň v tejto súvislosti uviedol, že rozsudkom najvyššieho správneho súdu sp. zn. 2Sak/I/2025 z 21. februára 2025, bolo rozhodnutie odvolacieho orgánu vo veci administratívneho vyhostenia žalobcu zrušené, a vec bola vrátená odvolaciemu orgánu na ďalšie konanie.

12. Podľa žalobcu vzhľadom na uvedené, nebola splnená ani ďalšia z podmienok obmedzenia jeho osobnej slobody a to, že takéto obmedzenie, teda zaistenie, nie je možné nahradiť uložením povinnosti podľa ust. § 89 ods. 1 písm. a) zák. č. 404/2011 Z. Vo vzťahu k tejto možnosti, žalovaný len formálne uvádza, že žalobcovi nemôže uložiť povinnosť hlásenia pobytu „nakoľko má za to, že pri uložení takejto povinnosti, by mohlo dôjsť k ohrozovaniu bezpečnosti štátu, alebo verejného poriadku“. Nijakým iným spôsobom nemožnosť nahradenia zaistenia povinnosťou hlásenia pobytu žalobcu, žalovaný v rozhodnutí neuvádza, a preto nemožno považovať túto podmienku zákonnosti obmedzenia jeho osobnej slobody za naplnenú.

13. Žalobca považuje za potrebné uviesť, že je od marca 2022 účastníkom rôznych konaní pred orgánmi Slovenskej republiky a Spolkovej republiky Nemecko, pričom neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by potvrdzovali či už príslušnosť žalobcu k radikálnym hnutiam, či jeho násilnosť. Je preto potrebné uzavrieť, že v konaní nebolo preukázané ani to, že žalobca je osobou napojenou na radikálne hnutie, ani to, že je násilný. Pokiaľ ide o údajnú správu bezpečnostnej služby, žalobca opätovne poukazuje na to, že pred vstupom na územie Slovenskej republiky dňa 03.03.2022, na území Ukrajiny žil bez toho, aby bol zo strany tamjších orgánov vyhodnotený ako ohrozenie bezpečnosti štátu či verejného poriadku. Je preto vylúčené, aby po troch rokoch od neprítomnosti žalobcu na území Ukrajiny, počas ktorých bol žalobca, alebo vo väzbe, alebo bol zadržaný, mohli byť zistené skutočnosti, podľa ktorých takéto ohrozenie predstavuje. Vzhľadom na skutočnosť, že je mu obsah utajenej písomnosti neznámy, nemôže byť na obsahu tejto písomnosti založené rozhodnutie o jeho zaistení. Bez ohľadu na skutočnosť, že nebolo preukázané, že by žalobca ohrozoval či už bezpečnosť štátu, alebo verejný poriadok, je podľa názoru žalobcu rozhodnutie tak vo výroku, ako aj v jeho odôvodnení, neurčité.

14. V závere žaloby žalobca navrhuje, aby súd zrušil rozhodnutie žalovaného, Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, sp. zn. PPZ-HCP-SE5-15-009/2025-ZC zo dňa 17.03.2025, a nariadil žalovanému bezodkladne prepustiť žalobcu zo zaistenia. A zároveň aby súd priznal žalobcovi náhradu trov konania v celom rozsahu.

III. Vyjadrenie žalovaného

15. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 01.04.2025, ktoré bolo správne súdu spolu s administratívnym spisom žalovaného doručené dňa 01.04.2025, ktorým navrhol správnu žalobu ako nedôvodnú zamietnuť a rozhodnutie o zaistení žalobcu potvrdiť.

16. K námietke žalobcu, že po tom, čo bol žalobca dňa 19.12.2024 prepustený z Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov, nebol jeho pobyt na území Slovenskej republiky nijako obmedzený a nebol ani podrobený obmedzeniam napr. vo forme povinnosti hlásiť svoj pobyt akémukoľvek orgánu verejnej moci a teda je podľa zástupcu žalobcu zrejmé, že pokiaľ by sa žalobca nedostavil do záchytného tábora v Humennom a nepožiadaval o udelenie azylu, jeho pobyt na území Slovenskej republiky nebol nijako monitorovaný, ani regulovaný z hľadiska zákonných prostriedkov. K uvedenému žalovaný uvádza, že žalobca bol prepustený z Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov na základe Rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v Bratislave č. k. 1 Szak/4/2024, v ktorom súd nariadil bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia. Žalobcovi po jeho prepustení bolo Oddelením cudzineckej polície Michalovce vydané potvrdenie o zotrvaní štátneho príslušníka tretej krajiny na území Slovenskej republiky, ktoré umožňuje štátnemu príslušníkovi tretej krajiny zotrvať na území Slovenskej republiky do odpadnutia dôvodu podľa § 6la zákona č.404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov. V čase prepustenia žalobcu nebol dôvod na jeho zaistenie, avšak to neznamená, že jeho pobyt na území Slovenskej republiky nebol monitorovaný z hľadiska zákonných prostriedkov vzhľadom k informáciám, ktoré boli dostupné

príslušným orgánom v tom čase k tejto osobe. Žalovaný poukazuje na názor Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovený v náleze z 18. apríla 2013, sp. zn. II. ÚS 557/2012 cit. „ (...) štáty majú nepopierateľné právo kontrolovať vstup cudzincov a ich pobyt na svojom území. „ Tieto dostupné informácie k osobe žalobcu ku dňu 19.12.2024 však nezakladali zákonný dôvod na obmedzenie jeho slobody teda na vydanie rozhodnutia o jeho zaistení podľa § 88a ods. 1 písm. d) Zákona č. 404/2011 Z.z. Z rozsudku Najvyššieho správneho súdu zo dňa 22.9.2024 vyplýva, že zaistenie možno považovať za osobitný dôvod zbavenia osobnej slobody za kumulatívneho splnenia troch podmienok a to, že zásah musí byť vykonaný na základe zákona, primerane, vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu s cieľom zabránenia nepovolenému vstupu na územie krajiny alebo v súvislosti s konaním o vyhostení či vydaní osoby pozbavenej osobnej slobody. Z článku 5 ods. 1 písm. f Dohovoru a tiež z článku 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že k pozbaveniu osobnej slobody fyzickej osoby môže dôjsť iba na základe zákona t.j. z dôvodov ustanovených zákonom a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, respektíve v súlade s konaním ustanoveným zákonom, pričom týmto zákonom je podľa slovenskej recentnej právnej úpravy práve zákon č.404/2011 Z.z.

17. Žalovaný k námietke že nemožnosť nahradenia hlásenia pobytu žalovaný v rozhodnutí neuvádza, preto nemožno považovať túto podmienku zákonnosti obmedzenia jeho osobnej slobody za naplnenú, uvádza, že v rozhodnutí o zaistení je uvedené: „Zariadenie sa zaoberalo aj predmetným ustanovením a dospelo k záveru, že napriek skutočnosti, že účastník konania ako žiadateľ o udelenie azylu na území Slovenskej republiky má ubytovanie a všetky ďalšie potreby vrátane voľného pohybu zabezpečené v azylovom zariadení, účastníkovi konania nemôže uložiť povinnosť hlásenia pobytu resp. zložiť peňažnú záruku v zmysle citovaného ustanovenia, nakoľko má za to, že pri uložení takejto povinnosti by mohlo dôjsť k ohrozovaniu bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku“. Žalovaný ďalej uviedol, že v zápisnici o vyjadrení účastníka konania podľa § 22 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. správnom konaní číslo PPZ-HCP-SE5-15-008/2025 zo dňa 17.03.2025 spísanej pred vydaním rozhodnutia o zaistení žalobca na otázky či má nejaké finančné prostriedky na zabezpečenie svojho pobytu na území Slovenskej republiky a či má zabezpečené ubytovanie na území Slovenskej republiky odpovedal záporne, čo spĺňa podmienku zákonnosti obmedzenia jeho osobnej slobody.

18. K námietke žalobcu k dôvodu zaistenia, teda ohrozeniu bezpečnosti štátu z jeho strany, žalovaný uviedol, že v zápisnici o vyjadrení účastníka konania podľa § 22 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. správnom konaní číslo PPZ-HCP-SE5-15-008/2025 zo dňa 17.03.2025 spísanej pred vydaním rozhodnutia o zaistení mal žalobca priestor na vyjadrenie ku konaniu o zaistení, avšak uvedené tvrdenia žalobcu neboli ničím podložené, ani k nim neboli pripojené žiadne dôkazy. Žalovaný uvádza, že vydal rozhodnutie o zaistení na základe odôvodnenej žiadosti Oddelenia azylu PZ Humenné ktoré podľa § 88a ods. 3 zákona o pobyte cudzincov s poukazaním na § 88 ods. 12 zákona o pobyte cudzincov písomne požiadalo žalovaného, aby žalobcovi vydal rozhodnutie o zaistení, pretože existuje iný dôvod na jeho zaistenie a to na zaistenie podľa § 88a ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov. Žalovaný sa pri vydaní rozhodnutia opieral o informáciu, ktorá bola dňa 19.02.2025 z Národnej ústredne SIRENE doručená na Oddelenie azylu PZ Humenné. Obsahom tejto informácie bolo, že k uvedenému dňu sú k účastníkovi konania evidované dva aktuálne záznamy a to francúzsky, slovenský a tiež neaktívny nemecký záznam. Francúzsky záznam bol v Schengenskom informačnom systéme vytvorený dňa 25.04.2022 kompetentnými orgánmi Francúzskej republiky a je v ňom uvedené, že žalobca je násilný a predstavuje hrozbu pre bezpečnosť štátu. Žalovaný sa pri vydaní rozhodnutia opieral navyše aj o existenciu písomnosti stupňa utajenia „Vyhradené“. Obsahom predmetnej písomnosti sú skutočnosti, ktoré zakladajú dôvod na postup v zmysle ustanovenia §88a ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, ak je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku. S uvedenou písomnosťou sa dňa 14.03.2025 oboznámil riaditeľ Oddelenia azylu PZ Humenné. Na základe uvedených skutočností bolo začaté konanie o zaistení a vydané rozhodnutie o zaistení a umiestnenie žalobcu v ÚPZC Sečovce ako žiadateľa o udelenie azylu, lebo je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku.

19. K námietke žalobcu že francúzsky záznam v schengenskom informačnom systéme bol vytvorený 25.04.2022, teda v čase, keď sa žalobca nachádzal vo väzbe a už samotná táto skutočnosť vyvoláva pochybnosti o tom, že reálne existovali dôvody na vytvorenie záznamu z 25. apríla 2022, osobitne za situácie, keď žalobca vo Francúzsku nikdy nebol, žalovaný uviedol, že nedisponuje informáciou o postupoch Francúzskej republiky pri vkladaní záznamov do Schengenského informačného systému, zároveň však nemôže existenciu záznamu a spôsob vloženia do systému nijako spochybňovať. Žalobcove tvrdenie, že vo Francúzsku nikdy nebol, nebolo ničím podložené, ani skutočne preukázané

a zároveň táto skutočnosť nie je podmienkou vytvorenia záznamu v Schengenskom informačnom systéme.

20. K námietke žalobcu o nepodložených obvineniach žalobcu z terorizmu, žalovaný uvádza, že okrem už spomínaných záznamov a utajovanej písomnosti bolo dňa 17.03.2025 pozitívnou lustráciou v IS Interpol zistené, že žalobca má záznam v IS Interpol z 10.11.2014. Bližšími informáciami k uvedeným záznamom žalovaný nedisponuje, avšak vzhľadom k existencii spomínaných záznamov nie je to možné z pohľadu zástupcu žalobcu uzavrieť tak, že v konaní nebolo preukázané ani to, že žalobca je osobou napojenou na radikálne hnutie, ani to, že je násilný. Žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Szak/3/2024, kde v bode 42 je uvedené, že v predmetnej veci mal Najvyšší správny súd za riadne preukázané, že voči žalobcovi bolo dňa 20. marca 2024 vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení podľa § 82 ods. 2 písm. a/ zákona č. 404/2011 Z.z., podľa ktorého policajný útvar môže administratívne vyhostiť štátneho príslušníka tretej krajiny, ak predstavuje hrozbu pre bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok. K uvedenému dôvodu dospel po tom, čo mal preukázané, že po prevzatí žalobcu na územie Slovenskej republiky bolo lustráciou v informačnom systéme IS CLK zistené, že na osobu žalobcu sú vytvorené dva platné pátracie záznamy v Schengenskom informačnom systéme - Osoba (SIS2), v prvom prípade išlo o pátrací záznam vytvorený Francúzskom z 22. apríla 2022, kde dôvodom pátrania je „Odopretie vstupu alebo pobytu v schengenskom priestore občanom tretích krajín (čl.24) s evidovaným opatrením, ktoré sa má vykonať na vonkajšej hranici cit. „odoprieť vstup do krajiny „ a na vnútrozemí „ odovzdať osobu orgánom OCP za účelom jej vyhostenia z územia Schengenského priestoru „, súčasne s poznámkou, že účastník konania je násilný, pričom Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky prostredníctvom národnej ústredne SIRENE zistil, že žalobcovi bol udelený súdny zákaz vstupu na územie H. do 25. apríla 2062 (na dobu 40 rokov) z dôvodu, že cit „ osoba je príbuzná radikálnemu islamu a predstavuje hrozbu pre verejnú bezpečnosť „ Druhý záznam bol vytvorený Nemeckom z 28. septembra 2018, kde dôvodom pátrania „ odopretie vstupu alebo pobytu v schengenskom priestore občanom tretích krajín (čl. 24) „s evidovaným opatrením, ktoré sa má vykonať na vonkajšej hranici cit. „odoprieť vstup do krajiny „ a na vnútrozemí cit. „ odovzdať osobu orgánom OCP za účelom vyhostenia z územia schengenského priestoru, súčasne s poznámkou, že dôvodom zákazu vstupu je vážna bezpečnostná hrozba, v zázname je zaevidovaná informácia súvisiaca s trestným činom terorizmu pod č. TE-RI- INT/741311/2021 s poznámkou, že účastník konania je ozbrojený, násilný, zapojený do aktivít súvisiacich s terorizmom.

21. Žalovaný následne uvádza, že dňa 31.03.2025 sa riaditeľ UPZC Sečovce oboznámil s ďalšou utajovanou písomnosťou, ktorá bola dňa 26.03.2025 doručená a následne uložená na RHCP Prešov. K oboznámeniu s utajovanou písomnosťou bol riaditeľom UPZC Sečovce spracovaný úradný záznam, v ktorom je uvedené, že na základe oboznámenia sa s utajovanou písomnosťou je možné konštatovať, že účel zaistenia žalobcu podľa 88a / ods. 1 písm. d zákona č. 404/ 2011 Z.z. naďalej trvá.

22. K námietke žalobcu, že pokiaľ ide o údajnú správu SIENA zahraničnej bezpečnostnej služby, ktorá mala byť obsahom písomnosti, žalobca poukazoval na to, že pred vstupom na územie Slovenskej republiky dňa 03.03.2022, na území Ukrajiny žil bez toho, aby bol zo strany tamojších orgánov vyhodnotený ako ohrozenie bezpečnosti štátu či verejného poriadku, a je vylúčené, aby po troch rokoch od neprítomnosti žalobcu na území Ukrajiny, počas ktorých bol žalobca alebo vo väzbe alebo bol zadržaný, mohli byť zistené skutočnosti, podľa ktorých takéto ohrozenie predstavuje. K uvedenému žalovaný poukázal na existenciu informácie zaslanej Veľvyslanectvom Ukrajiny v Slovenskej republike dňa 08.05.2024 Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, v ktorej je uvedené, že žalobca je vedený v databáze Interpolu ako osoba hľadaná orgánmi Tadžickej republiky a podľa Štátnej pohraničnej služby Ukrajiny žalobca je vedený do databázy osôb, ktoré podľa právnych predpisov Ukrajiny, majú zakázaný vstup na Ukrajinu a Štátna migračná služba Ukrajiny nesúhlasí s readmisiou občana Tadžickej republiky na Ukrajinu.

23. V závere k námietke žalobcu, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobcovi je obsah utajenej písomnosti neznámy, nemôže byť na obsahu tejto písomnosti založené rozhodnutie o zaistení, k uvedenému žalovaný uviedol, že s obsahom utajovanej písomnosti stupňa utajenia „Vyhradené“, sa môže oboznámiť osoba na to oprávnená. Pokiaľ ide o utajované informácie, ktoré sa týkajú žalobcu, je zrejmé, že ich pripojenie do administratívneho spisu by podliehalo špeciálnemu režimu ustanoveného zákonom č. 215/2004 Z.z. s tým, že režimu ustanoveného zákonom s tým, že by bolo vylúčené automatické nahliadnutie do týchto podkladov žalobcovi, prípadne jeho právnej zástupkyňi. Nahliadnutie do tejto

časti administratívneho spisu by podliehalo predovšetkým režimu podľa § 35 ods. 3 zákona č. 215/2004 Zz. . Z uvedeného ustanovenia vyplýva že s predmetnými utajovanými skutočnosťami by sa mohla oboznámiť len advokátka žalobcu, na základe súhlasu vedúceho, do ktorého pôsobnosti utajovaná písomnosť patrí. Išlo by o jednorazové oboznámenie sa s týmito skutočnosťami a v rozsahu potrebnom na konanie po podpísaní vyhlásenia o mlčanlivosti a poučení o povinnostiach pri ochrane utajovaných skutočností a možných dôsledkoch ich porušenia. Poučenie vykoná ten, kto bude oprávnený rozhodnúť o prizvaní takejto osoby na konanie, o čom vyhotoví písomný záznam. Je na zvážení príslušných orgánov, aby vzhľadom na povahu utajovaných skutočností, na predmet konania určil rozsah jednorazového oboznámenia sa s utajovanými skutočnosťami tak, aby bol zabezpečený rozsah potrebný pre konanie, ale aj ochrana ďalších záujmov, ktoré viedli k utajeniu predmetnej informácie. Možnosť oboznámiť sa s utajovanými písomnosťami zástupca žalobcu ku dňu spracovania vyjadrenia k správnej žalobe vo veci zaistenia žalobcu podľa informácií žalovaného nevyužil. Žalovaný zároveň navrhol súdu oboznámiť sa s vyššie uvedenými utajovanými písomnosťami stupňa utajenia „Vyhradené“.

24. Vyjadrenie žalovaného bolo následne spolu s predvolaním na pojednávanie zaslané na vedomie žalobcovi.

IV. Konanie pred správnym súdom

25. Správny súd bezodkladne po doručení administratívneho spisu žalovaného spolu so správnu žalobou a vyjadrením žalovaného si dňa 01.04.2025 vyžiadal od žalovaného a od Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj „Migračný úrad“) správu aké úkony boli doposiaľ vykonané a aké úkony plánujú vykonať v súvislosti so žiadosťou o udelenie azylu žalobcu.

26. Správny súd bezodkladne po doručení administratívneho spisu zároveň dožiadal od žalovaným uvádzaných pôvodcov súhlas s oboznámením sa s utajovanými písomnosťami.

27. Žalovaný a Migračný úrad MV SR vo svojich vyjadreniach zo dňa 08.04.2025 súdu oznámili, aké úkony vo veci žiadosti žalobcu o udelenie azylu boli doposiaľ vykonané. Správny súd sa zároveň dňa 08.04.2025 oboznámil s obsahom utajovaných písomnosti, ktoré uviedol žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe.

28. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní zotrval v celom rozsahu na podanej správnej žalobe a navrhol, aby správny súd rozhodnutie žalovaného zrušil ako nezákonné a zároveň nariadil žalovanému bezodkladne prepustiť žalobcu zo zaistenia.

29. Mal za to, že ak žalovaný tvrdí, že žalobca je členom akéhokoľvek radikálneho hnutia príslušnosť alebo podpora ktorého by napĺňala hypotézu zaistenia je na žalovanom, aby túto skutočnosť preukázal a nie na žalobcovi aby preukázal, že nie je keďže táto skutočnosť je prakticky nedokázateľná. Zároveň poukázal na to, že v v konaní vedenom na Správnom súde v Košiciach pod sp.zn. 17Saz/3/2024 žalobca prostredníctvom Centra právnej pomoci, ktoré ho v tomto konaní zastupovalo, predkladal početné dôkazy tak o charaktere režimu v Tadžikistane ako aj svojej príslušnosti k politickému opozičnému hnutiu Skupina 24, ktoré potvrdzuje, že žalobca je podporovateľom tohto hnutia a že z uvedeného dôvodu vzhľadom na charakter režimu v Tadžikistane mu hrozí prenasledovanie a perzekúcia. Poukázal aj na smernicu Európskeho parlamentu a rady číslo 2023/977 z 10. mája 2023, na čl.14 týkajúci sa používania informácií ako dôkazu v súdnych konaniach.

30. Poverený zástupca žalovaného na pojednávaní uviedol, že utajované skutočnosti hovoria o tom, že žalobca môže predstavovať riziko či už pre bezpečnosť štátu alebo aj pre ohrozenie verejného poriadku. Podľa neho dikcia zákona hovorí o tom, že v oboch prípadoch môže dochádzať k porušovaniu základných ľudských práv čo sa týka verejného poriadku, keďže je násilný môže opakovane páchať priestupky, napríklad na úseku občianskeho spolunažívania ale tak isto môže teda predstavovať hrozbu pre demokratický poriadok a tak isto môže porušovať práva a slobody, navrhol aby súd zamietol správnu žalobu a rozhodnutie o zaistení žalobcu potvrdil v celom rozsahu.

V. Relevantná právna úprava

31. Podľa § 88a ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky ak je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku.

32. Podľa § 2 ods. 1 písm. 1) zákona o pobyte cudzincov sa ohrozením bezpečnosti štátu rozumie konanie osoby, ktorým ohrozuje demokratický poriadok, zvrchovanosť, územnú celistosť alebo nedotknuteľnosť hraníc štátu, alebo konanie osoby, ktorým porušuje základné práva a slobody, ktorými sú chránené životy a zdravie osôb, majetok a životné prostredie.

33. Podľa § 2 ods. 1 písm. m) sa ohrozením verejného poriadku rozumie porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného zákonom týkajúceho sa základných ľudských práv a slobôd, ochrany maloletých a iných zraniteľných osôb alebo opakované porušovaniu záujmu chráneného zákonom týkajúceho sa riadneho výkonu verejnej správy, životného prostredia, verejného prostredia alebo občianskeho spolunažívania.

34. Podľa § 88a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, žiadateľ o udelenie azylu môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, pokiaľ trvajú dôvody podľa odseku 1. Celkový čas zaistenia žiadateľa o udelenie azylu podľa odseku 1 písm. a), b), c) alebo písm. e) nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Celkový čas zaistenia žiadateľa o udelenie azylu podľa odseku 1 písm. d) nesmie presiahnuť čas zaistenia podľa § 88 ods. 4.

35. Podľa § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar, ktorý koná vo veci zaistenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť a) hlásenia pobytu alebo b) zložiť peňažnú záruku.

36. Podľa § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar môže uložiť povinnosť podľa odseku 1 len vtedy, ak štátny príslušník tretej krajiny preukáže zabezpečenie ubytovania počas trvania tejto povinnosti a finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6; to neplatí, ak ide o žiadateľa o azyl. O uložení povinnosti podľa odseku 1 môže policajný útvar rozhodnúť aj počas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny. Proti rozhodnutiu o uložení povinnosti podľa odseku 1 sa nemožno odvolať.

37. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

38. Podľa § 88a ods. 3 zákona o pobyte cudzincov Na konanie o zaistení žiadateľa o udelenie azylu sa primerane vzťahujú ustanovenia § 88 ods. 4, 5, 7, 8 a 12.

39. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

40. Podľa čl. 3 Dohovoru č. 209/1992 Zb. o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd“), nikoho nemožno mučiť alebo podrobiť neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

41. Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

42. Podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. nikoho nemožno mučiť, ani podrobiť krutému, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

43. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Správny poriadok“), tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

44. Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

45. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

46. Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

47. Podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

48. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

49. Podľa § 206 ods. 3 SSP, správny súd posudzuje správnu žalobu neformálne a nie je pri svojom rozhodovaní viazaný žalobnými bodmi.

50. Podľa § 206 ods. 4 SSP, pre správny súd je rozhodujúci stav veci v čase vyhlásenia alebo v čase vydania jeho rozhodnutia.

51. Podľa § 206 ods. 6 SSP ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

52. Podľa § 219 SSP ak správny súd po preskúmaní zistí, že správna žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

53. Podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP, správny súd rozsudkom zruší napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy, ak vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

54. Podľa § 191 ods. 1 písm. f) SSP, správny súd rozsudkom zruší napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy, skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu.

VI. Právny názor správneho súdu

55. Predmetom konania bola správna žaloba o preskúmanie rozhodnutia žalovaného o zaistení žalobcu podľa § 88a ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov a nariadenia bezodkladného prepustenia žalobcu zo zaistenia.

56. Predpokladom zaistenia žalobcu podľa § 88a ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov ako žiadateľa o udelenie azylu, je naplnenie účelu zaistenia, lebo je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku. Rovnako z obsahu citovaného zákonného ustanovenia okrem iného vyplýva, že žiadateľa o udelenie azylu možno zaistiť len za predpokladu, ak na dosiahnutie účelu nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky.

57. Správny súd v Košiciach (ďalej len „správny súd“ alebo „súd“) ako súd vecne, miestne a kauzálny príslušný (§ 10, § 13 ods. 3, § 17 písm. a) SSP) v konaní o správnej žalobe vo veci zaistenia podľa § 221 SSP, posudzujúc správnu žalobu neformálne a neviazaný jej žalobnými bodmi (§ 206 ods. 3 SSP) preskúmal zákonnosť trvania zaistenia žalobcu realizovaného na podklade rozhodnutia o zaistení, oboznámil sa s obsahom súdneho spisu a administratívneho spisu žalovaného a podľa § 206 ods. 4 SSP dospel k záveru, že správna žaloba nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť.

58. Medzi účastníkmi konania nebola spornou skutočnosť, že po prepustení žalobcu zo zaistenia dňa 19.12.2024 sa žalobca sám dobrovoľne dostavil pred žalovaného a požiadal o udelenie azylu v záchytnom tábore Humenné. Spornou skutočnosťou medzi účastníkmi konania bola účelnosť zaistenia žalobcu z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku.

59. Ako vyplýva z judikatúry Najvyššieho súdu SR a Najvyššieho správneho súdu SR, zaistenie je mimoriadny inštitút a fakticky ide o obmedzenie, dokonca pozbavenie osobnej slobody človeka, a teda o citeľný zásah do jedného zo základných práv jednotlivca, ktorý môže byť prípustný len za podmienok prísne vymedzených nielen v zákone o pobyte cudzincov, ale predovšetkým ústavným poriadkom (napríklad rozsudok NS SR, sp. zn. 1Szak/6/2019).

60. Na druhej strane, členské štáty Európskej únie majú nepopierateľné suverénne právo kontrolovať vstup cudzincov a ich pobyt na svojom území. Nevyhnutnou súčasťou tohto práva je oprávnenie štátov zadržať potenciálnych imigrantov. Ich zadržanie musí byť zlučiteľné s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovorom. Dokiaľ štát nepovolí vstup na svoje územie, je takýto vstup nepovolený v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovorom a zadržanie osoby, ktorá si praje na územie štátu vstúpiť (pričom potrebuje na to príslušné

povolenie, ktoré nemá), môže byť považované za realizované preto, aby sa "zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu" [Saadi proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok veľkého senátu ESLP, 29.01.2008, č. 13229/03, § 64]. Rovnako možno podľa čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru „ospravedlniť“ pozbavenie osobnej slobody osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vyhostení (rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR, sp. zn. 2Sak 11/2022 zo dňa 28.09.2022).

61. Posudzujúc správnu žalobu neformálne, správny súd pristúpil k posúdeniu námietok žalobcu uvedených v žalobe z hľadiska, či ku dňu rozhodovania správneho súdu možno skonštatovať, že účel zaistenia u žalobcu je daný. Účelom zaistenia podľa § 88a ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov je ochrana bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku. Z obsahu odôvodnenia rozhodnutia o zaistení žalobcu vyplýva, že riaditeľ Oddelenia azylu PZ Humenné sa dňa 14.03.2025 oboznámil s písomnosťou stupňa utajenia „Vyhradené“, na základe čoho nadobudol podozrenie, že žalobca ohrozuje bezpečnosť štátu a verejný poriadok. V administratívnom konaní v Zápisnici o podaní vyjadrenia zo dňa 17.03.2025 bol žalobca upovedomený o začatí konania vo veci zaistenia podľa § 88a ods. 1 písm. d) zák. č. 404/2011 Z. z. z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku, tiež mu bol predložený kompletný spisový materiál na preštudovanie a bola mu daná možnosť sa vyjadriť, na čo uviedol, že: „Nikdy som nebol terorista, ani extrémista. Bol som iba sympatizantom politickej strany, ktorá bojuje za slobodu a demokraciu v našej krajine. V Tadžikistane je totalitný režim a ja som jeho obeťou. Všetko čo vláda robí proti mojej osobe, je výmysel. Cieľom Tadžikistanského režimu je to, aby sa európske štáty báli, že som teroristom a ja aby som sa v dôsledku toho nemohol pohybovať slobodne po Európe. Preto na mňa vydali falošný zatykač. Keby som sa dozvedel, že niekto podporuje terorizmus, tak by som to sám oznámil štátnym orgánom. Mojm cieľom je, aby bola v mojom štáte sloboda a demokratický režim a za to budem celý život bojovať.“ Žalobca rozhodnutie o zaistení napadol žalobou. V žalobe uviedol, že popiera, že by mal akékoľvek kontakty na radikálne hnutia alebo, že by bol členom takéhoto hnutia či jeho sympatizantom. Žalobca spochybnil skutočnosti na základe ktorej si žalovaný vytvoril úsudok, že žalobca ohrozuje bezpečnosť štátu ale verejný poriadok.

62. Správny súd uvádza, že zo svojej rozhodovacej činnosti má vedomosť o viacerých konaniach vedených voči osobe žalobcu na Správnom súde v Košiciach. Podľa názoru správneho súdu predchádzajúce konania týkajúce sa zaistenia osoby žalobcu vo vzťahu k tomuto konaniu nie je možné posudzovať izolovane, a to najmä vo vzťahu k posudzovaniu účelnosti a efektívnosti zaistenia žalobcu v tomto konaní.

63. Správny súd v tejto súvislosti poukazuje na predchádzajúce rozhodnutia týkajúce sa osoby žalobcu, a to uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tost 31/2023 z 24.01.2024, ktorým zrušil uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Ntč/5/2022 z 10.11.2023 a vyslovil, že vydanie žalobcu ako vyžiadanej osoby do Tadžickej republiky nie je prípustné a súčasne žalobcu prepustil z vydávacej väzby. Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Košice - letisko rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO9-3-019/2024-AV z 20.03.2024 podľa § 125 ods. 2, § 88 ods. 1 písm. b) a § 88 ods. 4, 5 zákona č. 404/2011 Z. z. rozhodol o zaistení žalobcu na účel výkonu administratívneho vyhostenia na nevyhnutne potrebný čas, najviac do 20.07.2024. Správny súd v Košiciach rozsudkom č. k. 1Saz/3/2024-47 z 18.04.2024 správnu žalobu žalobcu podanú proti rozhodnutiu o zaistení ako nedôvodnú zamietol. Proti danému rozsudku podal žalobca kasačnú sťažnosť, ktorú Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 6Szak/2/2024 z 12.06.2024 ako nedôvodnú zamietol. Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Košice - letisko rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO9-3-083/2024-AV z 18.07.2024 podľa § 88 ods. 4 zákona č. 404/2011 Z. z. predĺžil zaistenie žalobcu, pričom stanovil dĺžku doby jeho zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac však do 20.09.2024. Správny súd v Košiciach rozsudkom č. k. 15Saz/3/2024-80 z 13.08.2024 správnu žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Proti danému rozsudku podal žalobca kasačnú sťažnosť, ktorú Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 6Szak/3/2024 z 11.09.2024 ako nedôvodnú zamietol. Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Košice - letisko rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO9-3-113/2024-AV zo dňa 18.09.2024 rozhodlo o predĺžení lehoty zaistenia žalobcu o 6 mesiacov, do 20.03.2025. Správny súd v Košiciach rozsudkom č. k. 8Saz/5/2024-126 z 29. októbra 2024 žalobu zamietol. Proti danému rozsudku podal žalobca kasačnú sťažnosť, ktorú Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 1Szak/4/2024 z 19.12.2024 vyhodnotil ako dôvodnú, zmenil rozhodnutie správneho súdu a zrušil rozhodnutie správneho orgánu a nariadil bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia z dôvodu neúčelnosti a neefektívnosti postupu správneho orgánu.

64. Vo vzťahu k námietke žalobcu ohľadom nesprávneho právneho posúdenia súd uvádza, že táto nie je dôvodná. Tak správny orgán prvého stupňa ako aj žalovaný správne právne posúdili zistený skutkový

stav podľa § 88a ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, a rozhodli o zaistení žalobcu ako žiadateľa o udelenie azylu, lebo je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku.

65. V tejto súvislosti súd poukazuje na skutočnosť, ktorú žalovaný uviedol aj v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a to, žiadosť o zaistenie žalobcu Oddelenie azylu PZ Humenné odôvodnilo tým, že dňa 14.03.2025 sa riaditeľ Oddelenia azylu PZ Humenné oboznámil s písomnosťou stupňa utajenia „ Vyhradené“. Obsahom predmetnej písomnosti bola správa obsahujúca skutočnosti, ktoré zakladajú dôvod na postup v zmysle ustanovenia §88a ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, ak je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku ako aj tým, že dňa 19. februára 2025 bola z Národnej ústredne SIRENE na Oddelenie azylu PZ Humenné doručená informácia, že k uvedenému dňu sú k účastníkovi konania evidované nasledujúce aktuálne záznamy: 1. Francúzsky záznam - podľa čl. 24 Nariadenia 2018/1861 o SIS (zákaz vstupu a pobytu) vytvorený dňa 25.04.2022 Policajnou prefektúrou Paríž, platný do 25.04.2062 z dôvodu napojenia osoby na radikálne islamské hnutie a hrozby pre verejnú bezpečnosť s dôležitou poznámkou "násilný". 2. Slovenský záznam - podľa čl. 3 Nariadenia 2018/1860 o SIS (návratové rozhodnutie doprevádzané zákazom vstupu na dobu 10 rokov) vytvorený dňa 19.12.2024 na základe Rozhodnutia o administratívnom vyhostení vydaného Oddelením hraničnej kontroly PZ Košice - letisko, č.p.: PPZ-HCP-P09-3-015/2024-AV. Pre bližšie informácie Vám odporúčame obrátiť sa priamo na príslušný slovenský orgán (OHK PZ Košice - letisko). Zároveň v odôvodnení žalovaný uviedol, že pri lustrácii vykonanej v UPZC Sečovce dňa 19.12.2024 mal žalobca v schengenskom informačnom systéme uvedenú iba dôležitú poznámku v zázname H. G., že je násilný a je potrebné kontaktovať NU Sirene. Žalovaný zároveň uviedol, že s poukazaním na uvedené a predovšetkým na francúzsky záznam doručený z NU Sirene je možné dôvodne predpokladať, že žalobca je napojený na radikálne hnutie a predstavuje hrozbu pre verejnú bezpečnosť, je násilný a môže ohroziť alebo porušiť základné práva a slobody. Na základe uvedených skutočností žalovaný uviedol v odôvodnení rozhodnutia, že v prípade žalobcu je dôvod na postup podľa ustanovenia § 88a ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, teda zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku.

66. Súd opätovne poukazuje na mimoriadnosť inštitútu zaistenia. V preskúmanom prípade je potrebné trvanie účelu zaistenia skúmať o to prísnejšie, že žalobca je už celkovo obmedzený na osobnej slobode od 20.03.2024 s výnimkou časti jedného dňa (19.12.2024) kedy bol v zmysle vyššie uvedeného rozsudku Najvyššieho správneho súdu prepustený zo zaistenia a následne potom čo žalobca sám dobrovoľne pricestoval do Záchytného tábora Humenné, kde požiadal o udelenie azylu, bol toho istého dňa znovu zaistený, a to bez ohľadu na to, že bol predtým zaistený na podklade iného zákonného dôvodu v inom druhu konania a taktiež bez ohľadu na to, že neboli prekročené zákonné lehoty možného zaistenia.

67. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia, je v rozpore s administratívnymi spismi, alebo v nich nemá oporu, súd uvádza že táto nie je dôvodná. Súd v tejto súvislosti konštatuje, že z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že v Národnej ústredne SIRENE sú na osobu žalobcu evidované nasledujúce aktuálne záznamy: Francúzsky záznam - podľa čl. 24 Nariadenia 2018/1861 o SIS (zákaz vstupu a pobytu) vytvorený dňa 25.04.2022 Policajnou prefektúrou Paríž, platný do 25.04.2062 z dôvodu napojenia osoby na radikálne islamské hnutie a hrozby pre verejnú bezpečnosť s dôležitou poznámkou "násilný" a Slovenský záznam - podľa čl. 3 Nariadenia 2018/1860 o SIS (návratové rozhodnutie doprevádzané zákazom vstupu na dobu 10 rokov) vytvorený dňa 19.12.2024 na základe Rozhodnutia o administratívnom vyhostení vydaného Oddelením hraničnej kontroly PZ Košice - letisko, č.p.: PPZ-HCP-P09-3-015/2024-AV. Pre bližšie informácie Vám odporúčame obrátiť sa priamo na príslušný slovenský orgán (OHK PZ Košice - letisko).

68. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe poukázal na záznam, ktorý je aj súčasťou administratívneho spisu a z ktorého vyplýva, že pozitívnou lustráciou v IS Interpol bolo zistené, že žalobca má záznam v IS Interpol z 10.11.2014. Žalovaný zároveň poukázal na existenciu informácie zaslanej Veľvyslanectvom Ukrajiny v Slovenskej republike dňa 08.05.2024 Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, v ktorej je uvedené, že žalobca je vedený v databáze Interpolu ako osoba hľadaná orgánmi Tadžickej republiky a podľa Štátnej pohraničnej služby Ukrajiny žalobca je vedený do databázy osôb, ktoré podľa právnych predpisov Ukrajiny, majú zakázaný vstup na Ukrajinu a Štátna migračná služba Ukrajiny nesúhlasí s readmisiou občana Tadžickej republiky na Ukrajinu. Žalovaný zároveň poukázal na utajovanú písomnosť, ktorá tvorila podklad pre vydanie napadnutého rozhodnutia o zaistení, ako aj ďalšiu utajovanú písomnosť uvedenú vo vyjadrení žalovaného k žalobe.

69. Správny súd sa zároveň oboznámil s obsahom uvedených utajovaných písomností a konštatuje, že z ich obsahu možno vyvodiť záver o odôvodnenosti rozhodnutia žalovaného postupom podľa § 88a ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov o zaistení žalobcu ako žiadateľa o udelenie azylu, lebo je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu ako aj verejného poriadku. Možno konštatovať, že žalovaný vychádzal z informácií, ktoré naznačovali, že žalobca môže predstavovať riziko pre verejný poriadok ako aj bezpečnosť štátu. Žalovaný, ako orgán príslušný podľa § 125 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov konal tak, aby bola zabezpečená ochrana verejného poriadku a bezpečnosti štátu. Na základe prezumpcie správnosti, ktorá vychádza z predpokladu, že informácie a stanoviská poskytnuté oprávnenými subjektmi sú pravdivé a relevantné, žalovaný aj vychádzal pri vydaní napadnutého rozhodnutia.

70. V reakcii na námietku neurčitosti výroku rozhodnutia, správny súd len stručne uvádza že to, či je žalobca zaistený z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku, resp. z oboch, jasne a určito vyplýva z výroku rozhodnutia, ktorý deklaruje určitý právny stav, ktorému korešponduje aj jeho odôvodnenie z ktorého vyplýva, že žalobca predstavuje hrozbu pre verejnú bezpečnosť, je násilný a môže ohroziť alebo porušiť základné práva a slobody. Vzhľadom na uvedené túto námietku žalobcu vyhodnotil správny súd za nedôvodnú.

71. Správny súd považuje za potrebné uviesť, že každú jednu prejednávajúcu vec je nevyhnutné posudzovať prísne individuálne s ohľadom na (skutkové) špecifiká každej jednej takto prejednávanej veci. Súd nemá dôvod spochybňovať správnu úvahu žalovaného, keďže z administratívneho spisu a následného dožiadania a oboznámenia sa s utajovanými písomnosťami vyplýva, že ich existencia je reálna a tým je daný racionálny záver, že účel zaistenia pre ktorý bol žalobca zaistený stále trvá.

72. Zároveň podľa názoru správneho súdu pre záver žalovaného o existencii bezpečnostného rizika žalobcu postačuje zistenie, že takáto možnosť je najpravdepodobnejším vysvetlením doterajších skutkových zistení a že na základe dostupných údajov sa tieto javia byť významne pravdepodobnejšie ako iné do úvahy pripadajúce vysvetlenia. V posudzovanom prípade žalovaný vnímal u žalobcu bezpečnostné riziko v súvislosti s vyššie popísanými skutočnosťami, ktorých existenciu a mieru obsahu ich pravdivosti, súd nemá dôvod spochybňovať. Reálne nebezpečenstvo pritom neznamena istotu, ale určitú mieru pravdepodobnosti, že existuje ohrozenie bezpečnosti štátu ako aj verejného poriadku, a v danom prípade podľa súdu existujú závažné dôvody sa domnievať, že takéto bezpečnostné riziko u žalobcu existuje.

73. K námietke žalobcu, že po tom, čo bol žalobca dňa 19.12.2024 prepustený z Útvary policajného zaistenia pre cudzincov, nebol jeho pobyt na území Slovenskej republiky nijako obmedzený a nebol ani podrobený obmedzeniam napr. vo forme povinnosti hlásiť svoj pobyt akémukoľvek orgánu verejnej moci a teda je podľa zástupcu žalobcu zrejme, že pokiaľ by sa žalobca nedostavil do záchytného tábora v Humennom a nepožiadal o udelenie azylu, jeho pobyt na území Slovenskej republiky nebol nijako monitorovaný, ani regulovaný z hľadiska zákonných prostriedkov. V tejto súvislosti sa súd stotožňuje s vyjadrením žalovaného, že v čase prepustenia žalobcu nebol dôvod na jeho zaistenie, avšak to neznamena, že jeho pobyt na území Slovenskej republiky nebol monitorovaný z hľadiska zákonných prostriedkov vzhľadom k informáciám, ktoré boli dostupné príslušným orgánom v tom čase k tejto osobe.

74. V závere k námietke žalobcu, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobcovi je obsah utajenej písomnosti neznámy, nemôže byť na obsahu tejto písomnosti založené rozhodnutie o zaistení. Správny súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že účinnosť princípov dobrej správy sa presadzuje prostredníctvom rozhodovacej činnosti ESLP a s nadobudnutím platnosti Lisabonskej zmluvy 1. decembra 2009 sa stala právne záväznou Charta. Podľa čl. 41 tejto Charty do práva na dobrú správu sa zahŕňa najmä: a) právo každého na vypočutie pred prijatím akéhokoľvek individuálneho opatrenia, ktoré by sa ho mohlo nepriaznivo dotýkať; b) právo každého na prístup k spisu, ktorý sa ho týka, za predpokladu rešpektovania oprávnených záujmov dôvernosti a služobného a obchodného tajomstva; c) povinnosť administratívy odôvodniť svoje rozhodnutia. S poukazom na rešpektovanie oprávnených záujmov dôvernosti, by pripojenie uvedených správ do administratívneho spisu podliehalo špeciálnemu režimu ustanoveného zákonom č. 215/2004 Z.z. s tým, že je vylúčené automatické nahliadnutie do týchto podkladov žalobcovi, prípadne jeho právnej zástupkyňi, bez súhlasu pôvodcu správy.

75. K využitiu alternatív zaistenia žalovaný uviedol, že nevyužil jednu z alternatív zaistenia, ktoré zákon o pobyte cudzincov explicitne vyjadruje, práve z dôvodu, že žalobca je žiadateľom o azyl, u ktorého je

podozrenie z ohrozenia bezpečnosti štátu ako aj verejného poriadku. Z uvedených dôvodov sa žalovaný rozhodol pre prísnejšie opatrenie, ktoré smeruje k ochrane verejného poriadku a bezpečnosti štátu. Súd mal za to, že tejto argumentácii žalovaného možno prisvedčiť. Vzhľadom na špecifickosť dôvodu zaistenia podľa § 88a ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, ktorým je potreba ochrany bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku, je len ťažké si predstaviť, že na dosiahnutie tohto účelu zaistenia je možné využiť iné, menej závažné prostriedky, ako je zaistenie.

76. Na margo námietok žalobcu uplatnených jeho právnu zástupkyňou až na ústnom pojednávaní pred súdom, správny súd uvádza, že tieto vzhľadom na obsah utajovaných písomností nemali takú relevanciu, ktorá by spochybnila záver žalovaného o zaistení žalobcu z dôvodov v ňom uvedených.

77. Hoci nebolo možné priznať žiadnej z námietok prezentovaných žalobcom relevanciu a posúdiť ju ako dôvodnú, správny súd si je vedomý, že správnu žalobu vo veci zaistenia má posudzovať neformálne a nie je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, čo znamená, že môže prihliadnuť aj na iné skutkové a právne dôvody, ako tie, ktoré boli uvedené v správnej žalobe. Ani na základe vlastnej činnosti však žiaden dôvod pre konštatovanie nezákonnosti resp. neexistencie trvania účelu zaistenia ku dňu rozhodovania nedetegoval.

78. Zaistenie cudzinca predstavuje citeľný zásah do najvýznamnejších práv jednotlivca, a to do práva na slobodu pohybu a pobytu. Takýto zásah môže byť prípustný len za prísne vymedzených podmienok definovaných najmä zákonom o pobyte cudzincov. Žaloba, ktorou sa žalobca domáha zrušenia rozhodnutia o zaistení a prepustenia zo zaistenia, môže byť úspešná jedine v prípade, ak žalobca svojimi námietkami spochybni zákonnosť trvania jeho zaistenia, inými slovami ak preukáže, že ďalšie trvanie jeho zaistenia nie je účelné a efektívne, čo sa v danom prípade žalobcovi nepodarilo.

79. Na základe vyššie uvedeného správny súd dospel k záveru, že zaistenie žalobcu za súčasného skutkového stavu je zrejme účelné. Keďže správny súd po preskúmaní veci zistil, že podaná žaloba podľa § 221 SSP je nedôvodná, nezostala mu iná možnosť, ako žalobu žalobcu podľa § 229 SSP zamietnuť.

80. O trovách konania správny súd rozhodol postupom podľa § 175 ods. 1 SSP tak, že žalobcovi podľa § 167 ods. 1 SSP (a contrario) ich náhradu nepriznal z dôvodu neúspechu v konaní a žalovanému podľa § 168 SSP nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva a o náhradu trov konania ani nežiadal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú možno podať na Správnom súde v Košiciach v lehote sedem dní od doručenia rozhodnutia správneho súdu (§ 443 ods. 2 v spojení s § 444 ods. 1 SSP). Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“) a návrh výroku rozhodnutia. Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 1, 2 SSP).

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a/ na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie, e/ vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd,
- f/ nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g/ rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h/ sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i/ nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo

j/ podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Sťažostné body podľa písm. g) až i) sťažovateľ vymedzí tak, že uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podanie pred správnym súdom (§ 440 ods. 1, 2 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; ak ide o konanie o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d) SSP; ak je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 ods. 1, 2 SSP).